

[Korsgaard.]

udseende, at han har tænkt: nu er der forelagt et lovforslag, ifølge hvilket landstinget skal ophæves; der kan måske senere komme et mere yderliggående lovforslag, og det er dog rart, at der eet sted er en beyndigelse.

Jeg kan tilsige mit partis velvilje overfor lovforslaget. De enkeltheder, jeg her har fremdraget, og som vi måske ikke er helt tilfredse med, kan der blive lejlighed til at drøfte i udvalget.

Oluf Johansen: Må jeg straks sige, at jeg kan tilsige mit partis støtte til gennemførelse af det foreliggende lovforslag. Når man har haft en kommission nedsat, når kommissionens arbejde er udført og betænkning er afgivet, finder vi det naturligvis rigtigt, at man så også går til en lovgivning på grundlag af dens arbejde.

Loven om mark- og vejfred er jo en gammel lov, den er fra 1872. Selvom tiden naturligvis er løbet fra bestemmelser, der blev givet på grundlag af de tiders forhold, må det erkendes, at det lovgivningsarbejde, der i sin tid blev udført på dette område, flot har bestået sin prøve under de skiftende tiders forhold. Det kan vel også siges, at loven nok hurtigere havde været moden til fornyelse, hvis den havde været udsat for hyppigere og stærkere brug. Denne lov hører til den kategori af love, hvorom man kan sige, at det er nødvendigt at have dem, men det er bedst at de ikke bliver benyttet. Menneskers almindelige retsind og gensidige naboforståelse er bedre end love og paragraffer.

De nye bestemmelser om pelsdyr er udtryk for de forandrede forhold. Det er en ny art husdyr, som kan undslippe og gøre skade, så de må naturligvis med ind under lovens rammer. Hvorvidt man med de foreslåede bestemmelser har ramt det helt rigtige, vil det være muligt at drøfte i et udvalg. Om man så når til noget andet, eller man fæstner sig ved det, der er foreslået, må vi tale om, idet vi nøje må afveje de forskellige synspunkter overfor hinanden. Der er grund til at understrege det rigtige

i, at husdyr, der optages og som skal sælges, bliver solgt på bedst mulig måde.

Jeg skal iøvrigt ikke gå i enkeltheder, men tilsige mit partis støtte til en hurtig udvalgsbehandling og gennemførelse af lovforslaget.

M. Sig Steffensen: Det må vel siges at være sjældent, at en lov bliver så gammel som loven om mark- og vejfred, før den optages til revision; det er et vidnesbyrd om, at det spørgsmål, som er til behandling nu, også var aktuelt i 1872. Når det har vist sig nødvendigt at nedsætte en kommission for at føre forskellige bestemmelser à jour, bl. a. også at medtage pelsdyr i loven, er det fordi pelsdyr tidligere ikke var så almindelige husdyr, som de er det i dag, og det er da ganske naturligt, at de nu medtages i loven.

Jeg skal ikke gå nærmere ind på enkeltheder og på de enkelte paragraffer. Men der er en ting, jeg ikke kan lade være at omtale, for jeg synes, den er urimelig. I § 7, stk. 2, siges, at „hvis en flok husdyr optages, kan der dog højst kræves optagelsespenge for 5 dyr.“ Denne bestemmelse er også fremdraget i det andet høje ting. Nu kan det jo let ske, at store flokke kreaturer går over skellet og gør skade. Det er måske min fejl, at jeg ikke forstår bestemmelsen, men jeg synes, det er urimeligt, at der skal gives rabat, fordi det er store flokke, der kommer over. Når en forretningsmand giver rabat ved salg af store partier, skyldes det, at der heri ligger en fordel for ham, det forenkler administrationen, men jeg kan ikke se, at en sådan fordel kan forekomme her; store flokke kreaturer forenkler rigtignok ikke administrationen. Indenfor den almindelige erstatning gives der da heller ingen rabat, uanset hvor megen skade dyrene gør. Men uden at ville komme nærmere ind på de enkelte paragraffer vil jeg anbefale lovforslaget og bede det udvalg, der bliver nedsat, om at tænke lidt på § 7.

Landbrugsministeren (Sønderup): Jeg vil gerne takke for den tilslutning, de forskellige ordførere har givet lovforslaget. Der er